

stå sammen om en dagsorden på det her område.

Men så vil jeg bare sige, selv om man kan diskutere ordvalget, at det betyder jo, at vi skal pine danskerne. Det betyder jo, at vi skal pine – i anførselstegn – bilisterne. Det betyder jo, at vi skal pine os selv i de vaner, vi har tillagt os. Det betyder, at vi skal pine industrien. Det betyder, at vi skal pine landbruget. For det er jo altså alle de steder, vi laver den større forurening pr. indbygger, end de gør i ulandene.

Jeg siger det lidt stilfærdigt, fordi vi jo også har debatter af den art. Den næste forespørgselsdebat handler netop om sådan noget: om vi skal gå til ondets rod, eller vi ikke skal. Og jeg vil håbe, at meldingen fra Venstre om, at det er ressourceforbruget, der skal begrænses, at forureningen skal begrænses hos os, vil føre til, at Venstre holder op med at køre frem med den overskrift, at det er at pine os – nu brugte jeg ordet før – men det er jo i virkeligheden bare, at vi skal tilrettelægge en målbevidst politik, der nedsætter ressourceforbruget og forureningen pr. indbygger hos os. Vi skal sige til vælgerne, at det skal de være glade for, for det er både globalt ansvarligt, og det fører også til, at vi kan opbygge samfundet på en anden måde med øget livskvalitet.

Om rådgiverne vil jeg bare sige, at hvis vi kan blive enige, er det jo fint. Det skal i hvert fald ikke være sådan, at danske rådgiverfirmaer ved, at de under alle omstændigheder får jobbet, ligegyldigt hvad de forlanger for det, og det skal heller ikke være sådan, at de mister et incitament til f.eks. også at ansætte ingeniører i Indien og andre fattige lande som del af projekterne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstod, at fru Hanne Severinsen mente, at koordinationsproblemerne var løst. Det føler vi os ikke overbevist om i Enhedslisten, for dels ønsker vi altså at fastholde fattigdomsmålsætningen over hele linjen, og dels ønsker vi altså også at få en målsætning om økologisk bæredygtighed til at gennemsyre hele udviklingsbistanden. Det forudsætter efter vores mening en samlet koordination på et højere niveau og på et mere enkelt niveau end det, der er lagt op til nu. Så vi vil stadig væk gøre gældende, at der altså ligger et problem dér.

Så vil jeg sige til hr. Niels Jørgen Langkilde, at jeg synes, man skal studere den udvikling, der i øjeblikket er i gang, hvor det er dokumenteret i

en OECD-rapport, at bistanden til de fattige lande nu fra den vestlige verdens side har nået det laveste niveau i meget, meget lang tid – i over 20 år. I 1995 var det 20 år siden, at man havde været nede på så lavt et niveau for den samlede ulandsbistand fra den rige verden til de fattige lande.

Derfor er det efter vores opfattelse også vigtigt, at Danmark fastholder rollen som et af de lande, der går imod den tendens. For tendensen er nemlig, at mange andre vestlige lande knytter store private investeringer til de bedrestillede ulande, som bl.a. findes i Sydøstasien, og hvor det har været nævnt fra fru Hanne Severinsens side, at dér vil man gerne gå mere ind.

Ja, det er danske erhvervsinteresser, der dér taler, men disse danske erhvervsinteresser og disse lande kan økonomisk udmærket klare sig selv, og de skal ikke på bistanden. Der kan være grund til forskningsmæssig bistand og uddannelsesmæssig bistand, men økonomisk bistand til lande, hvor problemet meget hurtigt kan blive, at de faktisk har en alt for stor vækst til, at det er bæredygtigt, mener vi er forfejlet.

Så dér er vi altså simpelt hen uenige med De Konservative og Venstre i målsætningen for tingene.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg håber, at hr. Steen Gade og jeg i hvert fald kan være enige om én ting: Der er ikke meget skæg ved at pine nogen bare for demonstrationsværdien. Jeg synes faktisk, at regeringens CO₂-afgift er et typisk eksempel på, at man gør det, fordi man jo altså netop undtager dem, der sviner mest.

Og netop fordi det kun drejer sig om ét land, er det mere et spørgsmål om, at man kan sige, at man har gjort noget, frem for at man i virkeligheden gør noget.

Derfor håber jeg, at vi på et tidspunkt kan komme i gang med en ordentlig diskussion om et alternativt system med kvoter. Det vil være langt, langt mere effektivt. Det vil ganske vist også genere nogle, men det vil genere på en markedsorienteret måde, om jeg så må sige, sådan at man i virkeligheden får mest miljø for pengene, og det er fjollet, at vi ikke får mest miljø for pengene.

Men naturligvis er det sådan, at hvis vi virkelig skal gøre noget i den vestlige verden, bliver vi nødt til at starte med at indføre en ensartet